

JORDI VICENT

REGULACIÓ DE L'AVORTAMENT,
UN CAMÍ CONFLICTIU

La llei i la trampa

El text que regula el dret a l'avortament ha trobat els primers, difícils, entrebancs. Al País Valencià només tres o quatre ginecòlegs —a València i a Alacant— s'han decidit a fer les operacions. Amb ells, han arribat, també, les primeres pressions.

Jeroni Castelló

La situació després de l'aprovació de la llei, al País Valencià, ens l'han feta lamentable. A Catalunya, la Conselleria de Sanitat ha declarat que vetlarà perquè «s'hi aplique estrictament». El conseller Josep Laporte ha dictat una ordre d'immediata aplicació que la regularà, en uns vuitanta centres, on es farà possible la interrupció de l'embaràs.

A més, la Conselleria de Sanitat ha tramès als centres dependents de l'Institut Català de Salut una carta on demana que li siguin notificats la quantitat de metges objectors. Les pegues, d'entrada i sobretot, a Tortosa, a tocar del País Valencià.

El doctor Gonçal Làzaro. Damunt, l'hospital Doctor Peset.

Al sud, més magre. L'Insalud, encara no traspasat del tot a la Conselleria de Sanitat, només ha autoritzat, en les comarques centrals, de cara a l'aplicació de la llei, l'hospital «Doctor Peset», de València. Una enquesta repartida fa temps els presentà un panorama ben fosc. En tots els centres hi ha hagut un índex alt d'objeccions, més por i pressions, amb una excepció només: el «Doctor Peset».

Haurien de ser tots, si compten amb les instal·lacions adequades. Insalud ha preferit d'embolicar-se. Com una aranya. En aquest únic centre on alguns ginecòlegs —d'un equip de deu— s'han proposat de complir la nova legislació, hi ha, també, paral·lela, la intenció d'impossibilitar-ho.

Manuel Arenas, cap del Servei de Ginecologia, va protagonitzar la setmana passada un intens debat en la premsa. El doctor Arenas manifestà que ell no firmaria cap informe d'interrupció voluntària d'embaràs. I en medis oficials ja han dit que bada, perquè oblida que és l'Insalud qui ha d'establir la política en aquest centre, en darrera instància, al servei dels usuaris. De les usuàries. El doctor Arenas no cal que espere la pràctica d'un avortament legal per a dimitir. Pot fer-ho ja. Perquè la llei és un fet.

Un dels tres o quatre ginecòlegs en tot el país que han dit que sí és Gonçal Làzaro. Adscrit al Centre d'Orientació Familiar de l'Insalud a València, metge adjunt de l'hospital «Doctor Peset», i definit per Manuel

Arenas com «un buen chico, al que aprecio, aunque no tenemos las mismas ideas en este tema». Tota una fitxa.

Gonçal Làzaro té una veu reflexiva, pausada, amb una punta de tranquil·litat que acompanya cada síl·laba. I l'acompanya encara quan ens diu que no ha pogut atendre una pacient, perquè faltava una firma d'un ginecòleg més —dos i el que fa l'operació—, tal com marca la llei. A més, hi ha el problema dels anestesistes, també reticents.

—¿Per què només a València l'hospital Doctor Peset?

—Segurament perquè, en principi, sense realitzar sondeigs exhaustius, gine-

còleg per ginecòleg i anestesista per anestesista, allò que sí que sabien en la Direcció Provincial de l'Insalud és que en aquest hospital sí que hi havia dos ginecòlegs disposats a fer-ho. En els altres, tot era més negre. Per això, em pense, ha eixit a la llum aquest hospital. Per raons de funcionalitat. Si s'havia d'haver fet d'una altra manera, aquest és un tema molt més discutible.

—¿On cal dirigir les demandes?

—Jo treballo en el Centre d'Orientació Familiar que l'Insalud té a València, ubicat en el mateix hospital Doctor Peset. A Castelló n'hi ha un altre, i un altre més a Alcoi. Ací les podem atendre, com a centres assistencials. Però també ho poden fer en tots els serveis de ginecologia, els ginecòlegs de zona dels ambulatoris,

«Cal que parlen ja, sobretot, les dones».

les direccions dels hospitals, les mateixes direccions provincials de l'In-salud... Cadascú ja sectorialitzarà les demandes a l'hospital corresponent o al ginecòleg oportú.

—*Alguns metges han parlat ja d'amenaçes, inclús de mort, concre-tades, per exemple, en trucades tele-fòniques anònimes, ¿quines són les pressions i d'on provenen?*

—En el meu cas, el fet de no comptar amb una firma que possibilita complir la llei, crec, ja es pot conside-rar un tipus determinat de pressió. N'hi ha algunes que no es poden avaluar. Si en un col·lectiu on treballen, com ací, vuit o nou professionals de ginecologia i deu o quinze d'anestè-sia, o en «La Fe», moltíssims més, una gran part estan contra aquest tema, hi ha pressions. Perquè ells, contràriament a la nostra actitud, més oberta, diguem-ne, fan una gran militància activa, tothora. La nostra militància a favor no s'ha expressat gens. Són unes pressions que no crec que justifiquen el canvi d'actitud

d'alguns professionals que, abans de tot açò, estaven per complir la llei. Comprenc aquest canvi, però no el justifique.

També, jeràrquicament, poden arribar a ser molt grans. Per damunt de mi, hi ha tres estaments. I encara avui dominen, o tenen la força, perquè jo puga deixar d'avançar profes-sionalment. Això, per a molts, pot ser important. I, a més, es pot fer d'una manera molt subtil, sense que mai no es puga demostrar.

—*¿Però, tot l'afer, quina imatge dona del col·lectiu de metges?*

—La real. El cos mèdic és molt conservador, molt corporativista. I els ginecòlegs són la parcel·la més conservadora. *¿No és un contrasen-tit?* Potser els psicòlegs ho podrien explicar. Les psicòlogues i les femi-nistes en donen una explicació concreta. Teòricament, els ginecò-legs, en contacte amb les dones i els seus problemes, haurien d'entendre més aquesta mena de qüestions. Ser més progressistes. En ginecologia, com en pediatria, haurien d'haver-hi

moltes dones. Doncs, no. I això és molt simptomàtic... *¿Què en diuen les escasses ginecòlogues?* Per ara, les úniques persones en aquest país que hem dit sí al tema, a la llei, som ho-mes. Però encara estem en un primer moment...

—*¿Què opines del text?*

—Pel que fa a la llei, el contingut està bé. Per a mi, hauria de ser més ampli, però no hi ha més cera que la que crema. Respecte a la circular in-terna que regula l'objecció, és correc-ta, i parla de tot el personal que hi in-tervé directament. M'estime més la definició com a «opció» que planteja en els continguts que no com a «objec-ció de consciència», tal com assenya-la el preàmbul. Això arribava a un sostre aparatós.

—*De cara al futur...*

—De cara al futur sóc pessimista, de veritat. Les posicions i les opi-nions personals ens han elevat a un grau d'intransigència perillós. La pràctica global i fàcil de la llei ha quedat en mans d'escassos profes-sionals, l'aplicació hauria de marxar d'una altra manera. Nosaltres som funcionaris, encara que no en un sen-tit estricte, i, en aquest cas concret, un percentatge altíssim es nega a oferir un servei públic. Personalment, m'hi rebel·le, visceralment. Però no en trobe eixides. Ara, encara han de parlar grups feministes, associacions progressistes, el partits, les joves, perquè aquesta és una llei de futur. I les dones. Sobretot, les dones. Espere que un ampli col·lectiu de dones que treballa en sanitat, en distints depar-taments, farà pressió. En contra de les pressions jeràrquiques. Són un col·lectiu enorme. La seua força és distinta, menys contundent, però ne-cessària. Si només es mouen els de sempre, als quals ningú no fa cas, malament.

Dormiu amb...

Matalaf-Coixí

Carretera Nacional 340, s/n.

LA LLOSA DE RANES (VALÈNCIA)

Telèfons (96) 223 01 00 (3 línies)